

зно) ученіе, чорбаджи, ученіе! (Кряква на черацѣтъ, които са задѣпали, да четѣтъ). Какво та Богъ носи въ тѣзи канурѣ?

Чорбаджія.

Хубаво — хубаво! ахъ ученіе, ученіе! И азъ ти водѣ новъ черакъ. (Показва на сына си) Айтози мой хубоестникъ! Видишь ли го, какъкъ е? (Кѣмъ сына си) Цалувай рѣкъ на даскала!

Новъ Черакъ.

(Безсмисленно са поусмихва, възвѣтъ кѣмъ публикѣтъ, прѣстѣва и цалува рѣкъ).

Уста Генко.

(Кѣмъ черакѣтъ) Башата винаги мысли за чедата; слушайте и учете са, сынко, учете. Сѣдни тамъ възъ панагыдарѣтъ. (Кѣмъ чорбаджія) ще трябва да му направите панакидкѣ, пѣкъ азъ шѣ кажѣ на нѣкого отъ черацѣтъ да му ѣ напиши: тѣ могатъ; знаѣтъ тѣ; защо са учѣтъ. Ей Убанъ (показва на одного) нема мѣсецъ, какъ е дошелъ, а до сега-й двѣ написалъ; толкози прѣма.

Чорбаджія.

Ти панакидката ѣ готова, Уста Генко, стига той да прѣма самъ! (Става на крака, тѣрси торбѣтъ и съ троснатъ гласъ) Уста Генко! водѣ ти теле, говѣдо ти давамъ, я кокалытѣ му, я челякъ да го направишь! Чувашъ! Замыслилъ, клѣтыятъ магарскій сынъ, на Влашко да варви; поревнало му са по брата му. Братъ му, чувамъ, снове татакъ изъ сукацѣтъ; анжеръ ли ги выкѣтъ—инжеръ ли ги прекарватъ,—да ти кажѣ станалъ башъ хайта.—Ахъ! тѣменъ сѣмъ, незнаѣ писмо,